

seže. Ovij jo okoli debla takó visoko, de je nobena trava ne doseže; z tenjko nitko jo po sredi h deblu takó priveži, de se okoli in okoli drevesa tesno prime. Odloči potem plahčico zgorej in zdolej od drevesa, de se samo po sredi debla tiši, in jo na obéh koncéh okoli in okoli dobro razcukaj, in vidil boš, de mravljinca ne bodo čez mogli. Res je, de se bo kak sitin mravljinca toliko prizadeval, de se bo čez obá razšopirjena kroga prediva skozi prerinil, vender bo ta težavna hoja mravljinca takó zoperna, de v treh dneh nobeniga več ne bo blizo. Takó uči skušnja. C

Gotov pripomočnik mešičevje odpraviti. *)

Kdor hoče žreti in se naljivati, se mora vsim nasledbam nezmérnosti podvreči; nezmérnost rodi pri ljudeh, živini in rastlinah mnogitere bolezni; mešičevje je nasledik premastniga in preobilniga živeža, kteriga sadne drevesa dobé; vsajene so v vertno, pregnojno in premastno pèrst, razun tega pa njih mladike še odrezujejo ali prikrajsujejo, de je nimajo nobene primere z svojimi koreninami, in de ne zamorejo nikakor preobilniga živeža povziti. De bi se tedaj z svojim sokom ne zadušile, ali v njem se ne vtopile, pride po bôžji previdnosti mešičevje, de, preobilni sok serkaje in človeka neumnost popravlja, drevesa pri življenju ohrani. Ali ste vidili kadaj na lesniki mešičevja? Vsajajte tedaj svoje drevesa v práv pusto, pusto pèrst, nič jih več ne obrezujte in pričakali boste veselje, de vam ne bo mešičevje clo nič več nagajálo, pa pridelovali boste kakšenkrat zopet — lesnike. Kar ste pri eni strani pomagali, ste si pa pri drugi popačili. Vsimu nobena reč ne služi.

V. V.

Za vertnarje kaj.

De bodo v slabi in pešeni zemlji sadne drevesa vesélo rastle, svetuje neki vertnar v nemškem časopisu (Dorfzeitung), zemljo krog in krog drevesa z nekoliko soli poštopati, potem jo pa z v vodi raztopljeno ilovco zalíti.

Ljube Novice!

Oh! kakó pač lép je rumén cekin! in če je zraven tega tudi še nov, kakó prijetno se bliska! — Ni čuda torej, de si toliko pisavcov prizadeva, tisti cekin zaslužiti, ko ste ga Ve zadnjič za pomoček zoper mravlje obljubile. Le veselje je viditi, kakó se eden pred drugim poganja, de bi bil njegov. Tudi jez bi hotel kteriga zaslužiti, ne sicer pred imenovaniga, pa kakošniga družiga; in skorej bi rekel, de bi se ga zamogel še z večí pravico nadjati, kakor uni. Zakaj moj pomoček zadeva kej več, kakor obvarvanje golih dreves pred mravljinca, ali mešičevjem. — Kolikanj imenitniši je človeška noga memo drevesa, tolikanj večí ceno ima tudi moj pomoček. Kaj pravite k temu, ljubi braveci! ali bom morebiti na pesek zidal, če upam, de bo morebiti marsikteri cekin moj? — Zakaj vém, de se marsikteri med vami najde, kteri dosti cekinov ima, in kterimu vunder pri vsim tem kurje očesa na nogah veliko nadlego

delajo. Ali mi ne bo tak z velikim veseljem en cekin pomolil, če mu obé nogi od kurjih očí rešim? — S to zanado tedej vam hočem povedati, kakó sim, ni davno, ta pomoček, ali veliko več, še dva pomočka zoper to napako zvedil. Ko sim bil zadnjič z dvema gospodama skupej, je bilo govorjenje od pomočkov za slabe očí; in po združbi misel (Ideen-association) smo prišli od človeških očí pod čelam clo do kurjih na nogah. Kakošniga dobriga pomočka za te prave očí ni nobeden zmed nju vedil povedati; zoper kurje pa vsak eniga. Pervi je rekel, de ima tudi sam te nepotrebne očí v škornicah; pa de zoper nje ne rabi nič družiga, kakor to, de jih zjutrej in zvečer z slino pomaze; in de od tega časa, kar je ta pomoček znašel, nič več bolečin od njih ne čuti. Drugi pak je vedil povedati od nekiga cerkvenika (mežnarja), ki se je s tem pomočkom ozdravil, namreč: s tisto masobo, ki se pri zvonovih od olja in železa pri zvonjenju skupej nareja, je trikrat ali štirikrat kurje očí na nogah pomazal, in čez štirnajst dni so mu popolnoma odpadle. — Prosim tedej vse, kteri to nadlego terpé, zlasti pa tiste, kteri kej cekinov od več imajo, de eniga ali obá teh pomočkov poskusijo, in če jim dobro vede, naj — širokodušno svojo možnjo odprejo, in — cekin pošljejo. —

Tode tudi jez nočem od lepih izgledov, ki so mi jih nekteri prédej imenovanih pisavcov dali, zadej ostati; zatorej obljubim in zaterdim, de imajo vse te cekine, ki mi jih bodo kurje očí skupej znesle, tisti prejeti, kteri bodo kake dobre pomočke zoper bolečine zob, (ktere ne sicer mene, pa veliko drugih, in sicer dostikrat zlo hudó nadlegjejo) po njih mnogih vzrokih, naznanili. — Ko bi se pa vtegnilo primeriti, de bi od kurjih očí posebno veliko cekinov skupej prišlo; bi ne bilo napčino, če bi kteriga zmed njih tudi kak taki dobil, kteri bi kak dober nauk zložil, kakó de se je zdravim zadržati, de se pred to nadlego obvarjejo, in pravico k dolgimu življenju priderzé. — Prosim Vas tedej, ljube Novice! ktere ste že tolikanj dobriga in koristniga svojim bravcam oznanile, de tudi še te pomočke zoper kurje očí, kteri — de, kakor sim s cekinam začel, tudi s cekinam sklenem — so gotovo kaciga cekina vredni, zraven te nove prošnje in obljube, kader koli Vam bo práv in priložno, med-nje razglasite. P + 7.

Slovensko pismo iz Amerike.

Naslednje pismo je Matija Premuta *), rojen Krajnc,

*) Matija Premuta v Semiču od kmetijskih staršev v létu 1816 rojen, je fantič pri devet letih pastirčeval v ptujih službah, potem se je pa krajaškiga (šivarskiga) rokodela poprijel in čez tri leta izučil. Ko je pa prevedil, de se to rokodelo svojimu zdravju ne prileže, ga je popustil, ter se je krošnje poprijel, in je iz perviga le v domacii, pozneje pa tudi v ptujih deželah kupčevati začel. Obhodil je večidel z krošnjo na rami z svojim tovaršam Janezam Goršetam Krajnsko, Hrovaško, Štajarsko, Koroško, in celo nemško deželo, Švedsko, Norvegijo, Laponijo, Danijo, Izlandijo, Angleško, Irsko, Škocijo in en del francozke zemlje, in je prišel po tem kupčijskim popotvanju 4. dan Velkitravna 1839 v mesto Brema, kjer je 6 dni ostal, potem pa v pétek, pred Kristusovim vnebohodom ob sedmih zvečer se je v barko podal, ktéra je 70000 funtov razniga blagá in 132 oséb v 2 mesecih in 5 dneh v Ameriko pripeljala. Tje pridši se je našimu Premutatu, dokler se ni z Amerikanci soznal in njih jezika izučil, práv slabo godilo; 2 dni ni imel jesti kaj in piti, in 3 noči je mogel pod milim nebom spati. Zdad pa srečen in premožen mož in kupec v mesti, ki mu pravijo St. Louis, z svojo ženó in pet let staro hčerko vesel in zadovoljn živí.

*) Mislimo, de pričijoči sostavek zasluži, de ga ne samó sadjoredniki, ampak tudi vsi tisti kmetovavei z nar večí pazljivostjo preberéjo in dobro pretuhtajo, ki mislijo, de zamorejo po svoji glavi natóro mojstrovati, in de jim ona mora rodíti, kakor ji ukažejo.